

LA DANSA DE LA VENJANÇA

de JORDI CASANOVAS

direcció PERE RIERA

LAIA MARULL

PABLO DERQUI

Jordi Casanovas s'endinsa en el revers més tenebrós dels conflictes de parella, en una producció pròpia de La Villarroel. Un combat sense treva dirigit per Pere Riera amb dos boxadors incansables: Laia Marull i Pablo Derqui.

En aquest quart text que presenta a La Villarroel, Casanovas planteja la lluita dialèctica que sorgeix en una separació per tal de conquerir el futur, encarnat en el fill i en la seva educació. Un treball d'actors per a un excel·lent director d'actors com Pere Riera. Un viatge a la psicologia autodestructiva dels personatges que ens recorda *Qui té por de Virgínia Woolf?*, d'Edward Albee. Un rosari de retrets que fa aflorar la rivalitat, l'autodestrucció i la violència entre dos titans.

Casanovas planteja i ens demana si, quan la civilització s'acaba, tornem a l'animalitat. Vivim immersos en una violència sistèmica? I què seríem capaços de fer, si ens portessin al límit?

Sinopsi

Una parella se separa després d'anys de matrimoni. El divorci els obliga a resoldre com s'han de repartir les hores d'un fill menor d'edat. Han fet un pacte. Han arribat amb serenor fins aquest pacte. Però avui, a la casa on havien fundat la seva història en comú i tot just quan ja s'anaven a acomiadar sense deixar més víctimes pel camí, el pacte es trenca i alguna cosa esclata.

Un thriller psicològic de Jordi Casanovas
on l'amor s'acaba i comença la guerra.

Què seríem capaços de fer si ens portessin al límit? Pere Riera dirigeix aquesta batalla campal entre Pablo Derqui i Laia Marull.

Jordi Casanovas

Dramaturg i director teatral. És autor d'una trentena de textos teatrals, d'entre els quals destaquen *Gazoline* (2017), *Cervantes de Avellaneda* (2016), *Port Arthur* (2016), *Idiota* (2015), *Vilafranca* (2015), *Ruz-Bárcenas* (2014), *Pàtria* (Premi Ciutat de Barcelona, 2012), *Una història catalana* (Premi Butaca, 2011), *Un home amb ulleres de pasta* (Premi Time Out 2010/2014), *La Revolució* (Premi Butaca 2009), *City/Simcity* (Premi de la Crítica de Barcelona 2007) o *Mala Broma* (2018).

La seva escriptura planteja de manera recurrent l'aparició de la violència quan ja no hi ha possibilitat de resoldre els conflictes a través de les paraules i del diàleg. Aquest tema el vincula amb la voluntat d'indagar en les estructures identitàries que permeten estructurar-nos com a societat i individus: la idea de país, de pàtria, de família, de parella...

Casanovas es planteja sovint el text teatral com un malson que ens permet experimentar com viuríem una situació extrema o terrorífica que no estem preparats per afrontar en la vida real.

El teatre, per a ell, és un d'aquests somnis que fan que, quan et despertes, siguis més savi, encara que no sàpigues què has après. Enriquit amb un coneixement inconscient que es transmet per la via de l'emoció.

La dansa de la venjança

Autor: Jordi Casanovas

Direcció: Pere Riera

Repartiment:

Pablo Derqui: Roger

Laia Marull: Clàudia

Escenografia: Sebastià Brosa

Vestuari: Berta Riera

Il·luminació: Sylvia Kuchinov

Espai sonor: Jordi Bonet

Caracterització: Toni Santos

Cap de producció: Maite Pijuan

Producció executiva: Maria Muntané

Cap d'oficina tècnica: Moi Cuenca

Ajudanta de direcció i regidora: Montse Tixé

Ajudantes d'escenografia: Paula Font i Paula González

Cap tècnic en gira i maquinista David Perez

Tècnic de llums en gira: Robert Garriga / Jose Andres Jimenez

Tècnic de so en gira: Roger Navalles

Construcció de l'escenografia: Teatre-Auditori Sant Cugat

Prensa: Cosmica (Anna Aurich i Sílvia Serra)

Màrqueting i comunicació: Publispec

Disseny gràfic: Santi&Kco

Reportatge fotogràfic: David Ruano

Assessorament de moviment: Francesc Canudas

Estudiant en pràctiques de producció: Joel Palencia

Col·laboradors:

Punto Blanco, Misako

Agraïments: Fiona Nottelmann

Una producció de La Villarroel

Idioma: Català

Durada: 1 hora i 20 minuts

Text de l'autor

Com si l'amor no pogués desaparèixer sinó transformar-se, com si allò que un cop va ser un nucli d'estima s'hagués de convertir per força en un camp de batalla, un home i una dona, una mare i un pare, hi posen totes les seves forces i les seves armes per vèncer en aquesta dansa cruel i devastadora. Una dansa per aconseguir l'únic fruit del seu matrimoni sobre el qual encara tenen esperances, el seu fill. Una dansa de retrets i de venjança. Una dansa que és una guerra.

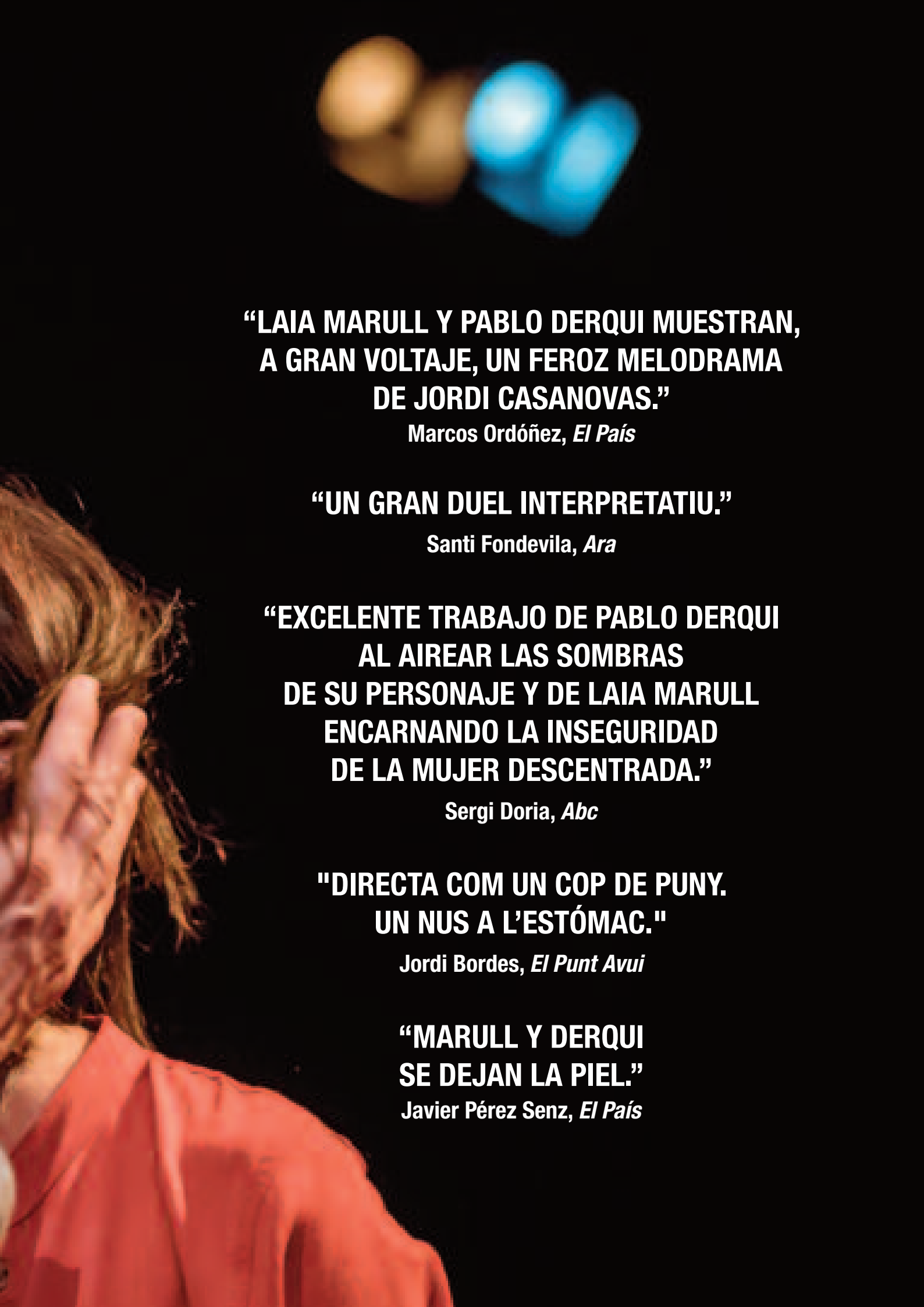
Jordi Casanovas

Text del director

Formar una família, construir una llar, proveir-nos d'un cau segur i confortable on poder créixer i fer créixer en harmonia aquells individus que ens són els més preuats, que donen sentit a la nostra existència, que fan "casa", és per a molts un dels objectius més nobles (i necessaris) que pot perseguir qualsevol que es tingui per una persona de bé. I aquest és el motor que ha mogut la voluntat dels dos protagonistes de *La dansa de la venjança*. Però les voluntats són tan fràgils i volubles com ho són els homes i les dones que les condueixen, i allò que un bon dia va ser un estímul, una raó de ser, un projecte comú bastit sobre el respecte mutu i l'amor que tot ho pot, es deteriora, es marceix, esdevé motiu de desconfiança i traïció. El que unia desuneix, el munt d'afectes es transforma en un cúmul de retrets, i la llar que protegia ara obre les portes a la violència i a la tragèdia.

Pere Riera

**“LAIA MARULL Y PABLO DERQUI MUESTRAN,
A GRAN VOLTAJE, UN FERROZ MELODRAMA
DE JORDI CASANOVAS.”**

Marcos Ordóñez, *El País*

“UN GRAN DUEL INTERPRETATIU.”

Santi Fondevila, *Ara*

**“EXCELENTE TRABAJO DE PABLO DERQUI
AL AIREAR LAS SOMBRAS
DE SU PERSONAJE Y DE LAIA MARULL
ENCARNANDO LA INSEGURIDAD
DE LA MUJER DESCENTRADA.”**

Sergi Doria, *Abc*

**"DIRECTA COM UN COP DE PUNY.
UN NUS A L'ESTÓMAC."**

Jordi Bordes, *El Punt Avui*

**“MARULL Y DERQUI
SE DEJAN LA PIEL.”**

Javier Pérez Senz, *El País*

Pere Riera, director

Autor i director de teatre català, llicenciat en Dramatúrgia i Direcció teatral per l'Institut del Teatre i en Història de l'art per la UB. Màster oficial en Estudis teatrals. És professor d'escenificació i de dramatúrgia a l'Institut del Teatre, i d'escriptura teatral a l'Obrador de la Sala Beckett. Compagina la tasca docent amb l'escriptura dramàtica i de guions televisius.

Autor resident de la cinquena edició del Projecte T6 del TNC, on va escriure i dirigir *Lluny de Nuuk* (2010), Premi Crítica Serra d'Or. La seva obra més coneguda i premiada és *Barcelona* (TNC i Teatre Goya, 2013), guanyadora de dos premis Max: millor text i millor actriu, per a Emma Vilarasau. També va rebre 3 premis Butaca.

Són obres seves *Infàmia* (La Villarroel, 2016), guanyadora del Premi de la Crítica de Barcelona al millor text, i *El don de las sirenas* (Sala Beckett, 2013), dirigida per Nelson Valente. És autor i director de l'obra *Red Pontiac* (Teatre Poliorama, 2013), guanyadora del II Torneig de Dramatúrgia de Buenos Aires (Argentina, 2014). D'altres obres seves són: *Desclassificats* (La Villarroel, 2011), nominat als premis Max al Millor autor en català, de la qual també ha escrit l'adaptació televisiva per a TV3; *Casa Calores* (Sala Beckett, 2007) i *El factor Luxemburg* (Teatre Lliure, 2007), a més del manual d'arts escèniques *Fem teatre* (edicions La Galera).

Ha fet dramatúrgies per a diversos espectacles: *Rei i senyor*, de Josep Pous i Pagès (TNC Sala Petita, 2012); *Ròmul El Gran*, de F. Dürrenmatt (TNC Sala Petita, 2005) i *La controversia de Valladolid*, de J. C. Carrière (Teatre Lliure, 2005).

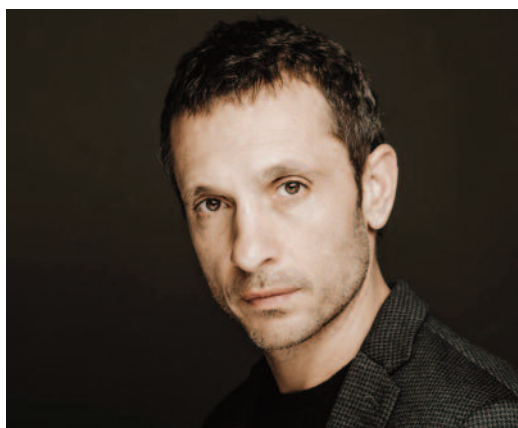

Laia Marull, actriu

El 1993 Lluís Pasqual la va dirigir a *Roberto Zucco*, de Koltés, obra en la que va fer el seu debut professional al costat d'Eduard Fernández. Des de llavors, més d'una vintena de pel·lícules i obres de teatre. En televisió, recentment va ser Juana la Loca a *Carlos, Rey Emperador*.

És l'única intèrpret (actor o actriu) que ha guanyat un premi Goya en les tres categories: revelació per

Fugitivas, secundari per *Pa negre* i protagonista per *Te doy mis ojos*, per la qual va obtenir tretze premis més, entre els quals la Concha de Plata al Festival de Sant Sebastià. Els seus treballs més recents en cinema són *Brava*, de Roser Aguilar, i *La innocència*, opera prima de Lucía Alemany. Va rebre el Premi Max pel seu treball a *Nina* i destaca *El polígraf*, amb Robert Lepage. Els seus últims espectacles són: *Hedda Gabler*, *La llista* i *Incendios*, aquest darrer al costat de Núria Espert.

Pablo Derqui, actor

Llicenciat en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona i en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra.

Ha treballat tant en cinema, en produccions com *María (y los demás)*, *Neruda*, *Sabrás qué hacer conmigo*, *Los ojos de Julia*, *La Tragedia de los Moriscos*, *Barcelona [Un mapa]* o *El habitante Incierto*, com en televisió. Algunes de les series on

ha participat són: *La catedral del mar*, *Pulsaciones*, *Nit i dia*, *El cafè de la Marina*, *Descalç sobre la terra vermella*, *Ventdelplà*, *Porca misèria*, *Temps de silenci* o la nova *Si no t'hagués conegut*. En teatre destaquen les seves interpretacions a *Calígula* (Teatre Romea, 2017), dirigida per Mario Gas; *L'ànec salvatge* (Teatre Lliure, 2017), dirigida per Julio Manrique; *Desde Berlín. Tributo a Lou Reed* (Teatre Romea, 2014), dirigida per Andrés Lima; *Una giornata particolare* (Biblioteca de Catalunya, 2015), dirigida per Oriol Broggi; *L'Orfe del clan dels Zhao* (Teatre Romea, 2014), dirigida per Oriol Broggi; *Un enemic del poble* (Teatre Lliure, 2014), dirigida per Miguel del Arco; *Roberto Zucco* (Teatre Romea, 2013), dirigida per Julio Manrique; *Hedda Gabler* (Teatre Lliure, 2013), dirigida per David Selvas; *Mort d'un viatjant* (Teatre Lliure, 2009), d'Arthur Miller, i dirigida per Mario Gas, o *Unes veus* (La Villarroel, 2007), dirigida per Marta Angelat; entre altres.

DISTRIBUCIÓ

Tel 93 309 75 38

www.focus.cat

Sergi Calleja

scalleja@focus.cat

Noemi Díaz

ndiaz@focus.cat

Amb el suport de

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura